

излѣ безшумно виното на луната, небето се яви странно и прозрачно като погледъ, далечъ звучеше горски рогъ, смѣсенъ съ среброто на звездитѣ. Малката маркиза потрепера.

И понеже Донъ Педро бѣ твърде мждъръ, тя сложи ржката си на широкото му рамо и дръпна строго края на ухото му съ слабитѣ си прѣсти.

Най-сетне азъ намѣрихъ, каза тя тихо, и зжбитѣ ѝ едвамъ блеснаха, — о, колко лошо! — менъ все ми се струва, че това е бълха. Елате, искате ли да ми помогнете да я потърсимъ?...

Огледалата запазиха за винаги чистотата на своя кристалъ, защото отраженията имъ бѣха прибулени въ любовь; може би, никой не знаеше защо луната пѣе и защо е тъй сладка нощъта; само нѣгде се отвориха бързо врати — и при замиращия минуеть на цигулкитѣ се чу ясно далечния вѣченъ гласъ на папагала, който повтаряше безучастно:

— Allez, maman, ça va!